

*Apusului nu-i scade romantismul
dacă știm câte ceva despre el.*

Carl Sagan, *Un palid punct albastru*

*Am să îndrăznesc
Să tulbur un întreg univers?
Și-ntr-un minut e vreme întreagă
Pentru decizii și revizii pe care-o altă clipă le reneagă.*

T. S. Eliot – *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*¹

¹ Traducere de Mircea Ivănescu, din volumul *T.S. Eliot – opere poetice 1909-1962*, Humanitas, București, 2011.

prolog

Carl Sagan a spus că dacă vrem să facem plăcintă cu mere de la zero, trebuie mai întâi să inventăm universul. Când spune „de la zero“, el vrea să spună de la *nimic*. Vrea să spună dintr-un moment dinainte ca lumea să fi existat. Dacă vrei să faci o plăcintă cu mere din nimic preexistent, trebuie să începi cu Big Bang-ul și expansiunea universului, cu neutronii, ionii, atomii, găurile negre, sorii, lunile, mările oceanice, Calea Lactee, Pământul, evoluția, dinozaurii, extincțiile, ornitorincii, *Homo erectus*, omul de Cro-Magnon etc. Trebuie să începi de la început. Trebuie să inventezi focul. Ai nevoie de apă, de sol fertil și de semințe. Ai nevoie de vaci și de oameni care să le mulgă și de alți oameni care să bată laptele până se face unt. Ai nevoie de făină, de trestie de zahăr și de meri. Ai nevoie de chimie și de biologie. Pentru o plăcintă cu mere cu adevărat bună ai nevoie de arte. Pentru o plăcintă cu mere care să dăinuiască generații în șir ai nevoie de tipar, de Revoluția Industrială și poate chiar de un poem.

Ca să faci un lucru simplu cum este plăcinta cu mere, trebuie să crezi întreaga lume.

daniel

Adolescent localnic își acceptă destinul, este de acord să devină doctor, admite stereotipul

Este vina lui Charlie că vara mea (și acum toamna) a însemnat un șir de astfel de titluri idioate. Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, fratele meu mai mare, primul născut al unui prim născut, și-a surprins părinții (și pe toți prietenii lor, plus întreaga comunitate coreeană bârfitoare din Flushing, New York) pentru că a fost dat afară de la Universitatea Harvard („Cea mai bună școală“, a zis mama când a sosit scrisoarea lui de admitere). Acum el a fost dat afară de la „Cea mai bună școală“ și toată vara mama se încruntă, nu-i vine să creadă și nu înțelege.

„De ce ai note așa mici? Te dau afară? De ce te dau afară? De ce să nu rămâi și să înveți mai mult?“

Tata zice: „Nu-l dau afară. Îi cer să se retragă. Nu-i același lucru cu datul afară.“

Charlie bombăne: „E ceva temporar, doar pentru două semestre.“

În fața acestei dezlănțuirii teribile de confuzie, rușine și dezamăgire din partea părinților mei, până și mie aproape că-mi pare rău pentru Charlie. Aproape.

natasha

MAMA SPUNE CĂ-I MOMENTUL să mă dau bătută și că ce fac este zadarnic. E supărată, așa că accentul ei se simte mai puternic ca de obicei și fiecare propoziție devine o întrebare.

— Tu nu crezi că-i timpu' să renunți, Tasha? Tu nu crezi că ce faci e zadarnic?

Insistă pe a doua silabă din *zadarnic* o secundă prea mult. Tata nu spune nimic. E mut de furie sau de neputință. Niciodată nu sunt sigură care dintre ele. Se încruntă atât de tare și radical, încât cu greu ți-ai putea imagina chipul lui cu altă expresie. Cu câteva luni în urmă m-aș fi întristat să-l văd așa, dar acum nu-mi mai pasă. Din cauza lui am intrat cu toții în beleaua asta.

Peter, fratele meu de nouă ani, este singurul dintre noi bucuros de întorsătura evenimentelor. În clipa asta își face valiza și ascultă *No Woman, No Cry* de Bob Marley. „Ceva clasic, bun pentru împachetat“, zice el.

În ciuda faptului că s-a născut aici, în America, Peter susține că vrea să trăiască în Jamaica. A fost întotdeauna cam timid și își face greu prieteni. Cred că își imaginează că Jamaica va fi un paradis și că acolo lucrurile vor fi mai bune pentru el.

Suntem toți patru în sufrageria apartamentului nostru cu două camere. Sufrageria este folosită și ca dormitor – o împărțim eu și Peter. Are două canapele extensibile pe

care le întindem noaptea și o perdea albastră trasă prin mijlocul camerei, pentru intimitate. În acest moment, perdeaua este dată deoparte și se văd ambele jumătăți ale încăperii.

Se poate ghici ușor cine dintre noi vrea să plece și cine vrea să rămână. Partea mea de cameră pare locuită. Cărțile mele sunt aranjate pe un răftuleț IKEA. Țin în continuare pe birou fotografia preferată cu mine și Bev, prietena mea cea mai bună. Purtăm ochelari de protecție și țuguim sexy buzele spre aparat, în laboratorul de fizică. Ochelarii de protecție au fost ideea mea. Țuguialul sexy al buzelor a fost a ei. Nu mi-am scos niciun articol de îmbrăcăminte din sertarele comodei. Nici măcar n-am dat jos de pe perete afișul NASA cu harta stelelor. Este enorm – sunt, de fapt, opt afișe lipite laolaltă – și înfățișează toate stelele și constelațiile importante, plus secțiunile Căii Lactee vizibile din emisfera nordică. Are chiar și instrucțiuni cum să descoperi Steaua Polară și cum să-ți găsești drumul orientându-te după stele, în caz că te rătăcești. Tuburile pe care le-am cumpărat ca să împachetez afișele se sprijină nedesfăcute de perete.

În partea de cameră a lui Peter, toate suprafețele sunt goale și majoritatea lucrurilor lui au fost deja împachetate în cutii și valize.

Mama are dreptate, evident – ce fac eu este zadarnic. Și totuși, îmi înșfac căștile, manualul de fizică și niște benzi desenate. Dacă îmi rămâne timp de pierdut, poate reușesc să-mi termin tema la matematică și să citesc.

Peter clatină din cap.

— De ce iei ăla? întrebă el, referindu-se la manual. Plecăm, Tasha. Nu va mai trebui să-ți predai *tema pentru acasă*.

Peter tocmai a descoperit puterea sarcasmului. Se folosește de ea ori de câte ori are ocazia.

Nu mă obolesc să-i răspund, îmi pun pur și simplu căștile pe urechi și mă îndrept spre ușă.

— Mă întorc repede, îi spun mamei.

Ea țâțâie din buze și se întoarce cu spatele. Îmi reamintesc că nu pe mine-i supărată. „Tasha, nu pe tine sunt supărată eu, știi?” este ceva ce-mi spune des zilele astea. Mă duc la sediul Serviciului de Cetățenie și Imigrare al Statelor Unite (SCISU) din sudul Manhattanului să văd dacă mă poate ajuta cineva. Suntem imigranți fără forme legale și urmează să fim deportați diseară.

Azi este ultima mea ocazie să încerc să conving pe cineva – sau soarta – să mă ajute să găsesc o modalitate să pot rămâne în America.

Ca să fie clar: nu cred în soartă. Dar sunt disperată.

daniel

MOTIVE PENTRU CARE CRED că Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, este un nemernic (într-o ordine oarecare):

1. Înainte s-o dea în bară epic și spectaculos (și absolut încântător) la Harvard, era un neobosit bun la toate. Nimeni n-ar trebui să fie bun la toate. La matematică și engleză și biologie și chimie și istorie și sport. Nu se cade să fii bun la toate. Poți fi bun cel mult la trei sau patru lucruri. Chiar și asta depășește limita bunului-simț.
2. Este un bărbat adevărat, ceea ce înseamnă că mare parte din timp este nemernic. Majoritatea timpului. Tot timpul.
3. Este înalt, cu pomeți înalți, dăltuiți, sculptați și toate celelalte adjective folosite vreodată în romanele siropoase când vine vorba despre pomeți. Fetele (*toate fetele*, nu doar cele care studiază versiunea coreeană a Bibliei) spun că buzele lui te îmbie la sărutat.
4. Toate astea ar fi în regulă – pleșca asta de calitate pentru un singur om, faptul că e un pic prea înzes-trat – dacă ar fi o persoană de treabă. Dar nu este. Charles Jae Won Bae nu-i un om bun. Este un încre-zut și, mai rău decât orice, este un tiran. E un nemernic. Unul inveterat.
5. Nu-i place de mine, și nu-i place de ani întregi.